

gælde, f. Eks. naar det drejer sig om Præster. Jeg har for mig et Uddrag af en Artikel, som Præsteforeningens Formand har skrevet i „Kristeligt Dagblad“. Det drejer sig om en ung Præst, som har søgt et Embede til 5,000 Kr. og har tilbudt at ville tage det 800 Kr. under Prisen. Herom siger Præsteforeningens Formand i „Kristeligt Dagblad“: „Her foreligger et ondartet Brud paa de kollegiale Pligter. Thi mon ikke den offentlige Mening finder det forkasteligt, naar en Haandværker eller en Arbejdsmand opnaar et attraaet Arbejde ved at underbyde sine Kammerater? Eller mon det er mere berettiget, at en Præst mangler Sans for, hvilke Hensyn han skylder sine Kolleger, fremfor en almindelig Arbejdsmand eller Haandværksvend?“

Det er rigtigt, det er saadanne Betragtninger, som vi i Arbejderklassen anstille overfor Folk, der søge at trykke Lønnen ned, og vi forstaa meget godt, at Præsterne indtage samme Standpunkt. Nu spørger jeg det ærede Medlem: Gælder hans Indignation over, at der er Mangel paa Frivillighed, eller hvad han kaldte det, ogsaa Præster, der offentligt sætte Folk, som søge at trykke Præstelønnen ned, i Gabestokken?

Hyller: For nogle Dage siden rettede jeg den Forespørgsel til den højtærede Forsvarsminister, om der var Udsigt til, at der vilde blive forelagt en ny Lodslov. Jeg har imidlertid ikke faaet noget Svar, og jeg vil derfor nu atter fremsætte denne Forespørgsel. Der er imidlertid en Ting, som forekommer mig ret mærkelig i denne Sag. Finanslovkommissionen foreslog at inddrage den ene Overlodsstilling samt Lodsinspektørstillingen i Helsingør og Dragør. I Dragør er der Konstitution i Embedet, idet en af Lodserne administrerer Lodseriet. Finanslovkommissionen foreslaar her at spare 12,000 Kr., en ikke ganske lille Sum, naar henses til, hvad disse Lodserier have kostet Staten. Den højtærede Minister vil imidlertid ikke acceptere Forslaget, men henviser til, at denne Sag skal ordnes ved Lov, og at man efterhaanden som Lodsinspektør- og Overlodsembedet i Helsingør bliver ledigt, vil kunne indvinde større Besparelser. Det ser altsaa ud, som om Sagen skulde hyle nu. Det mærkværdige heri er, at naar det i Finanslovsforslagets Anmærkninger hedder: „Da et Forslag om en ny Ordning af Lods-væsenet endnu ikke har kunnet fremsættes, ere de omhandlede Stillinger opførte

paa nærværende Finanslovsforslag i Overensstemmelse med den gældende Lov om Lods-væsenet.“ Ministeren siger altsaa, at han ikke kan forelægge noget Forslag, men Lodserne have allerede faaet et Udkast til Lov, og der er sket Henvendelse til dem om hertil at gøre Bemærkninger om, hvad de kunne ønske. Men naar et saadant Udkast foreligger, og det allerede for nogle Aar siden var Ministeriets Mening at foreslaa en Ændring i de nuværende Forhold, forstaaer jeg ikke, hvorfor man ikke kan forelægge et Forslag. Thi de nuværende Forhold ere utaaelige med Undtagelse af dem i Helsingørs Lodseri, og det er en ret kostbar Historie, idet mange Penge bortødsles, der sikkert kunde enten spares eller gøre bedre Fyldest. Der er saaledes paa Finansloven en Post paa 28,500 Kr. til Drift, Vedligeholdelse og Assurance af den ved Skagen stationerede Lodsdamper. Naar nu Bardenfleth i Henhold til den udgivne Instruks lader sine Lodser lodse fra Skagen ned gennem Øresundet og Bælterne, kommer denne Damper naturligvis ikke til at gøre den Tjeneste, som er beregnet. Den benyttes meget sjældent, og Hensigten med den er dog, at den skulde benyttes af Lodserne ved Skagen, Frederikshavn og Hirtsholmene. Hvilket Tab Lodserne i de vestlige Distrikter have lidt, fremgaar af, at der paa samme Paragraf findes en Bevilling paa 10,000 Kr. til lavt lønnede Lodser som midlertidig Understøttelse for 1912—13. Beløbet skal fordeles med indtil 250 Kr. pr. Lods, dog saaledes, at vedkommendes samlede Indtægt i det sidst afsluttede Regnskabsaar i Forbindelse med Understøttelsen ikke overstiger 1,100 Kr. Der er Lodser, der kun have 6—7—800 Kr., hvilket dog er en meget ussel Indtægt for disse Menneskers Arbejde, og Aarsagen er, at man tillader Helsingørs Lodser at lodse i disse Farvande. Jeg synes dog, at det er for meget, at man giver et enkelt Lodseri en saadan Begunstigelse. Den Rovdrift, som Hr. Bardenfleth har udført overfor de vestlige Lodsdistrikter, kostede Statskassen 5,177 Kr. Men efter at denne Dom er falden, vedbliver han dog i Mellemtiden at lodse paa den Maade, som han nu mener er til-ladelig.

Jeg omtalte forleden, at der sikkert vil falde en anden Dom, hvorefter Kommandør Bardenfleth vil faa en Erstatnings-sag paa 20,000—30,000 Kr. Da jeg for nogle Aar siden omtalte den første Sag, hvori der nu er gaet Dom, spurgte jeg